

Mál nr. 137/2004

M

og

Vátryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar A

Krafa um endurgreiðslu orlofsferðar v. meints ferðarofs vegna umferðaróhapps þ. 2.8.2003.

Gögn.

1. Málskot mótttekið þ. 28.7.2003. ásamt fylgiskjölum nr. 1-5
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 283/04.
3. Bréf M dags. 18.9.2003 og 19.8.2004.
4. Bréf V. dags. 30.3. 2004, 30.9. 2003 og 12.8.2004.
5. Bréf úrskurðarnefndar til M, dags. 17.8. 2004.

Málsatvik.

Á vegum M komu 28 ferðamenn til landsins frá Tékkóslóvakíu þ.2.8.2003 og var á leið frá Keflavíkurflugvelli áleiðis norður í land þegar fólksflutningabifreið sem flutti hópinn lenti í umferðaróhappi og valt með þeim afleiðingum að 5 ferðamenn slösuðust illa og 11 ferðamenn slösuðust nokkuð skv. lögregluskýrslu. M heldur því fram að 10 ferðamenn hafi slasast það illa að þeir hafi ekki átt þess kost að halda ferðinni áfram og hafi því haldið til síns heima ásamt aðstandendum sínum alls 15 manns. M tók þá ákvörðun að endurgreiða ferðakostnað þeim ferðamönnum sem ekki gátu haldið för sinni áfram og krefst bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V. vegna þeirrar endurgreiðslu. Í bréfi frá M segir að M hafi ákveðið að endurgreiða þeim hluta hópsins sem ekki gat haldið ferð sinni áfram ferðarofskostnað sem er nánar tilgreindur og til hvað margra einstaklinga. V hafnar bótaskyldu og bendir á að endurgreiðsla M byggi á lagafyrirmælum, samningi eða viðskiptalegum sjónarmiðum en ekki skaðabótarétti utan samninga og því sé krafa M ekki sjálfstæð krafa heldur framkrafa sem alfarið sé leidd af því tjóni sem að farþegarnir hafi orðið fyrir og því geti M ekki eignast bótarétt á hendur V sem að farþegarnir sjálfir hefðu átt. Þá telur V að ekki sé um eiginlegt fjárhagslegt tjón að ræða heldur einhvers konar tilfinningalegt tjón eða miska þ.e. “brostnar væntingar”. Þá bendir V á að auk heldur hafi tiltekinn kostnaður sparast með því að yfirgefa landið fyrr en ætlað var. Þá heldur V. því fram að ekkert orsakasamband sé á milli slyssins og þess kostnaðar sem að ferðamennirnir höfðu lagt út vegna ferðarinnar áður en hún hófst. Útgjöldin vegna ferðarinnar hafi því alfarið verið óháð slysinu og hafi ekki orsakast af því. Þá bendir V á að tjón farþeganna af því að missa af ferðinni teljist ekki sennileg afleiðing af notkun A.

Álit.

Af hálfu V er ekki gerð athugasemd við að 10 farþegar og 4 aðstendur þeirra alls 15 manns hafi ekki átt þess kost eftir slysið að halda ferð sinni áfram svo sem fyrirhugað var. Ágreiningslaust er því að ferðarof þeirra 15 ferðamanna sem hér um ræðir verður vegna umferðarslyssins þegar A valt. Skv. ákvæðum 13. gr. laga um Alferðir á farkaupi rétt á bótum verði hann fyrir meiðslum eða eignatjóni vegna þess að alferð er ófullnægjandi nema því aðeins að vanefnd á framkvæmd samnings verði ekki rakin til vanrækslu seljanda eða annars þjónustuaðila. Í því sambandi er í nefndri 13. gr. vísað sérstaklega til sakar þriðja aðila sem ekki tengist þeirri þjónustu sem samið er um. Í því máli sem hér um ræðir liggur fyrir að A er þjónustuaðili í sambandi við ferðina og það tjón sem umræddur þjónustuaðili veldur eða verður af hans völdum er bótaskyld skv. lögum um alferðir. Ferðamennirnir sem þurftu að

hætta við ferðina áttu því rétt á bótum frá ferðaheildsala í þessu tilviki M vegna tjóns sem þeir höfðu orðið fyrir vegna umferðaróhapps V. M varð því fyrir tjóni vegna umferðaróhappsins og ekki verður annað séð en ferðmennirnir 15 sem þurftu að hætta við ferðina hefðu átt lögvarða kröfu á hendur M vegna þess tjóns sem þeir urðu fyrir vegna ferðarofsins. Af gefnu tilefni ber að taka það fram að sá sem keypt hefur ákveðna þjónustu verður fyrir tjóni fái kaupandinn ekki notið þjónustunar og þegar um ferðarof er að ræða er lítið á það sem fjárhagslegt tjón óháð því hvort ferðamaðurinn muni nokkurn tíma síðar huga á sams konar ferð eða ekki. Ljóst er að orsakasamband er á milli umferðaróhappsins og tjóns ferðamannanna 15 vegna ferðarofs. Hefði umferðaróhappið ekki komið til hefðu umræddir ferðamenn haldið för sinni áfram svo sem fyrirfram hafði verið ráðgert. Skv. 88.gr. umferðarlaga nr. 50/1987 skal sá sem ábyrgð ber á skráningarskyldu vélknúnu ökutæki bæta það tjón sem hlýst af notkun þess og svo sem nánar er rakið í nefndri lagagrein. Það tjón sem að ferðamennirnir urðu fyrir og máttu sækja til M skv. lögum um alferðir var því afleiðing af tjóni sem hlaust vegna notkunar A og er því bótaskyldt úr ábyrgðartryggingu A sbr. 88.gr. 1. nr. 50/1987.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 31.8. 2004.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Dögg Pálsdóttir hrl.

Jón Magnússon hrl.